

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL. M. a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobce: **Ing. M.K.**
bytem
zastoupen advokátem Mgr. Davidem Satke
sídlem Na Příkopě 17, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**
sídlem U Jezu 642/2a, 461 80 Liberec 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 7. 2017, č. j. OD 687/17-2/67.1/17185/St

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 11. 7. 2017, č. j. OD 687/17-2/67.1/17185/St, **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí o určení právního vztahu Magistrátu města Liberec (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 18. 4. 2017, č. j. MML166441/14/4646/OD/Moa.

2. Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně podle § 142 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, vyslovil, že příkaz sp. zn. MML166441/14/4646/OD/Hrz ze dne 29. 1. 2015, kterým bylo rozhodnuto o vině žalobce a sankci za přestupky dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1, písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), nabyt právní moci dne 28. 2. 2015 a odpor proti příkazu nebyl správnímu orgánu včas doručen. Správní orgán I. stupně dovodil, že žalobcova verze o osobním podání odporu dne 16. 2. 2015 není pravdivá, přičemž na účelové použití námitky poukázal Krajský soud v Ústí nad Labem v rozsudku sp. zn. 60 A 9/2015. Při posuzování kopie odporu ze dne 16. 2. 2015 správní orgán I. stupně konstatoval, že originál odporu se ve spise nenachází, proto získal pochybnost o jeho existenci, kopii odporu poté vyhodnotil jako nepravou. Osobní podání odporu bylo dle parafy učiněno u spisového uzle odboru dopravy dle Směrnice tajemníka č. 4T - spisového a skartačního řádu správního orgánu I. stupně - u pracovnice [REDAKCE], která by ale v souladu s uvedenou směrnici podání vždy předala podatelně k řádnému zaevidování do elektronické evidence. Vzhledem k dlouhodobé praxi pracovnice, která v minulosti podání či jiné písemnosti neztratila, považoval toto správní orgán za velmi nepravděpodobné. Nad to byl dokument opatřen hranatým razítkem správního orgánu, na kterém je uvedeno evidenční číslo užitého razítka. Bylo patrné, že evidenční číslo je jednociferné, zatímco pracovnice [REDAKCE] užívá dle předávacího protokolu a soupisu užívaných razítek hranaté razítko s dvouciferným evidenčním číslem. Že se čitelnost evidenčního razítka nemohla zhoršit, vyplynulo z pokusu s vyhotovením více kopií listiny s razítkem pracovnice [REDAKCE]. Další pochybnosti správní orgán I. stupně získal na základě obsahu podání ze dne 18. 3. 2015, ve kterém žalobce uvedl, že dne 12. 2. 2015 se proti doručení příkazu telefonicky ohradil, požadoval zrušení příkazu a v návaznosti na hovor měl zaslat písemný odpor prostřednictvím poštovního doručovatele dne 20. 2. 2015 bez podacího lístku. Stejný skutkový stav vyplývá z žalobcovy žádosti ze dne 25. 3. 2015 uplatněné u Magistrátu hlavního města Prahy, v němž se žalobce o žádném písemném odporu osobně podaném dne 16. 2. 2015 rovněž nezmínil. I v doplnění podání ze dne 25. 3. 2015 žalobce kromě telefonického ohrazení se dne 12. 2. 2015 a písemného podání odporu dne 20. 2. 2015 nezmiňoval osobní podání odporu dne 16. 2. 2015. Z čestného prohlášení svědka [REDAKCE], který popisoval návštěvu u správního orgánu dne 13. 2. 2015, rovněž podání odporu nevyplývá. Svědek výslovně uvedl, že z časových důvodů se následující týden na úřad nedostavili a vyjádření bylo zasláno poštou. Námitka o existenci odporu z 16. 2. 2015 pak byla účelově uplatněna až v žalobě u soudu, přičemž dříve před správními orgány žádný důkaz o osobním podání odporu žalobce nepředložil. Současně předložená písemnost odporu nebyla originálem nebo originálně potvrzenou kopií a vykazuje prvky, které nemohly u správního orgánu I. stupně vzniknout. Z uvedených důvodů správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že písemné vyhotovení odporu nebylo u správního orgánu dne 16. 2. 2015 podáno a příkaz vydaný dne 29. 1. 2015 ani sankce z něj vyplývající nebyly zrušeny.
3. V napadeném rozhodnutí žalovaný se závěry správního orgánu I. stupně souhlasil. Zdůraznil, že v řízení vedeném žalovaným pod č. j. OD 351/15-2/67.1/15143/St se žalobce o podání odporu dne 16. 2. 2015 nezmínil, ale argumentoval tím, že odpor podal písemně k poštovní přepravě dne 20. 2. 2015 a argumentoval osobní návštěvou u správního orgánu I. stupně dne 13. 2. 2015. Žalovaný doplnil, že pokuta uložená uvedeným příkazem byla dne 2. 3. 2015 uhrazena a až v průběhu správní žaloby, o které

rozhodoval krajský soud rozsudkem ze dne 22. 10. 2015, sp. zn. 60 A 9/2015, přišel žalobce s novým argumentem o odporu podaném dne 16. 2. 2015. Správní orgán I. stupně popsal průběh celého řízení a zdůvodnil, proč trvá na závěru, že odpor v zákonné lhůtě proti uvedenému příkazu nebyl podán. K námitce ohledně evidenčního čísla razítka žalovaný doplnil, že úřednice paní ■■■ má evidenční čísla razítka jiné, než jaké bylo na odporu. Na předložené kopii odporu není patrné, že se jedná o dvouciferné evidenční číslo razítka a podání odporu dne 16. 2. 2015 neprokazuje ani čestné prohlášení pana ■■■. Ten prohlašoval, že se s žalobcem dostavil ke správnímu orgánu dne 13. 2. 2015, což byl pátek, a že následující týden na úřadě z časových důvodů nebyli, a proto žalobce poslal své vyjádření poštou. Žalovaný argumenty žalobce o včasném podání odporu nepřijal. Zároveň poznamenal, že přistoupil k meritornímu rozhodnutí, neboť byl veden závěrem Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 15. 9. 2016, sp. zn. 3 As 248/15, v němž Nejvyšší správní soud vyjádřil názor, že žalobce má možnost podat návrh na určení právního vztahu, ač jsou žalovanému známy i závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2017, sp. zn. 2 Ads 140/2016.

4. V podané žalobě žalobce označil tvrzení správního orgánu o účelovosti jeho argumentace za nepodložené a nesprávné. Vysvětloval, že v krátkém časovém úseku, kdy podal žádost o prominutí zmeškání úkonu dne 18. 3. 2015 a její doplnění dne 25. 3. 2015, svému právnímu zástupci nesdělil informaci o osobním doručení odporu, neboť jeho kopii neměl k dispozici a nepovažoval za pravděpodobné, že oba podané odpory nebyly zaevidovány. Žalobce poukázal na závěry rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 22. 10. 2015, č. j. 60 A 9/2015-29, který konstatoval nezákonnost rozhodnutí, neboť správní orgán I. stupně vyšel z nesprávné interpretace běhu lhůt. Protože žalovaný toto rozhodnutí nezrušil, nýbrž potvrdil, ovšem z odlišných důvodů, mohl žalobce přijít s tvrzením o odporu podaném dne 16. 2. 2015 s úředním razítkem a paraťou úřední osoby až v žalobě. Pro správní orgány není podle žalobce přípustné argumentovat tím, že žalobce nepřednesl svá tvrzení před prvoinstančním správním orgánem. Žalobce nesouhlasil ani s argumentací žalovaného, že doložená kopie odporu vykazuje prvky, které u správního orgánu I. stupně nemohly vzniknout. Odpor je opatřen hranatým razítkem s evidenčním číslem razítka, které není jednoznačně čitelné. Přesto z něj vyplývá, že evidenční číslo razítka je dvouciferné, první číslice (zřejmě „2“) je čitelná více a je zřetelně vlevo od středu rámečku, druhá číslice je čitelná o poznání méně, přesto je rozeznatelné, že se v rámečku pro evidenční číslo nachází. Argumentace správních orgánů, že evidenční číslo užitého razítka není dvojciferné, a tedy neodpovídá razítku příslušné úřednice, je nesprávná. Žalobce trval na tom, že k podání odporu proti příkazu ze dne 29. 1. 2015 řádně došlo, podání odporu je doloženo čestným prohlášením ■■■, příkaz byl proto zrušen. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k novému projednání a žalobci přiznal náhradu nákladů řízení.
5. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhoval, aby soud žalobu zamítnul.
6. Žalobce v krátké replice zdůraznil, že žalovaný v napadeném rozhodnutí ignoroval svědecké prohlášení ■■■, který časovou souslednost, jakož i samotné podání odporu potvrdil. Žalovaný tedy nesprávně posoudil důkazy, když převzal nesprávné posouzení přijetí podání (razítko přijímací úřednice) správního orgánu I. stupně.

7. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu uplatněných žalobních bodů podle § 75 odst. 2 s. ř. s., v souladu s dispoziční zásadou, kterou je správní soudnictví ovládáno. Přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
8. Z předloženého správního spisu soud ověřil, že žalobci byl příkaz Magistrátu města Liberec ze dne 29. 1. 2015, č. j. MML166441/14/4646/OD/Hrz, jímž byl uznán vinným z přestupků proti zákonu o silničním provozu, doručen do vlastních rukou dne 12. 2. 2015.
9. Dne 18. 3. 2015 podal žalobce proti uvedenému příkazu odpor. Téhož dne upozornil na dřívější podání odporu dne 20. 2. 2015 a požádal ve smyslu § 41 správního řádu o prominutí zmeškání úkonu. Žalobce tvrdil, že příkaz mu byl doručen dne 12. 2. 2015 a týž den se proti němu telefonicky ohradil a požadoval jeho zrušení a projednání věci v ústním jednání. Telefonický hovor považoval za dostatečné vyjádření námitek proti příkazu, proto zaslal písemný odpor poštou dne 20. 2. 2015, bez podacího lístku. Žalobce požadoval, aby správní orgán na základě odporu ze dne 20. 2. 2015 příkaz zrušil a pokračoval ve správním řízení, a pro případ, že zásilka obsahující podání ze dne 20. 2. 2015 nebyla doručena, požádal o navrácení na předešlý stav.
10. V reakci na výzvu k doložení podacího lístku ze dne 20. 2. 2015 k podání odporu žalobce v doplnění podání ze dne 25. 3. 2015 zopakoval, že námítky proti odporu učinil telefonicky, což považoval za dostačující, a písemný odpor považoval jen za potvrzení již podaných námitek, odpor odeslal jen obyčejnou poštou a podací lístek nemá k dispozici. Uvedl, že se dne 13. 2. 2015 kolem 10:00 hod. dostavil se svědkem ■■■ k podání odporu ústně do protokolu. Protože úřednice ■■■ nebyla přítomna a kolegyně věc odmítla projednat, odešel a následně podal odpor poštou. Součástí podání bylo čestné prohlášení ■■■ ze dne 24. 3. 2015 a výpis o telefonických hovorech žalobce uskutečněných dne 12. 2. 2015.
11. Následně správní orgán I. stupně usnesením ze dne 29. 3. 2015, č. j. MML166441/14/4646/OD/Hrz, žalobci neprominul podání odporu. Odvolání žalobce proti uvedenému usnesení žalovaný zamítnul a usnesení potvrdil rozhodnutím ze dne 13. 5. 2015, č. j. OD 351/15-2/67.1/15143/St.
12. Správní žalobu proti tomuto rozhodnutí zdejší krajský soud zamítnul rozsudkem ze dne 22. 10. 2015, č. j. 60 A 9/2015-29 (dostupný na www.nssoud.cz). Soud dovodil, že správní orgán I. stupně sice nesprávně posoudil běh lhůt pro podání žádosti o prominutí zmeškání úkonu – podání odporu, ale jinak žalovaný dospěl k správnému závěru, že nebyly splněny zákonné podmínky pro postup dle § 41 odst. 4 správního řádu. Tvrzené nedoručení odporu ze dne 20. 2. 2015 držitelem poštovní licence nebylo podle soudu možné považovat za závažné důvody, které nevznikly zaviněním žalobce a bránily provedení úkonu. Vyslovený právní závěr byl aprobován Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 15. 9. 2016, č. j. 3 Ads 248/2015-22, publ. ve Sb. NSS 3467/2016 (rozsudky Nejvyššího správního soudu dostupné také na www.nssoud.cz). V označeném rozsudku Nejvyšší správní soud rovněž konstatoval, že žalobce může k existenci příkazu a sankce z něj vyplývající podat návrh na určení právního vztahu podle § 142 správního řádu.

13. Žalobce dne 7. 10. 2016 požádal správní orgán I. stupně o určení právního vztahu a dožadoval se určení, že příkaz ze dne 29. 1. 2015 byl ke dni 16. 2. 2015 podáním odporu zrušen a byly zrušeny rovněž sankce z něj vyplývající. K žádosti žalobce připojil kopii odporu proti předmětnému příkazu, která byla označena podacím razítkem správního orgánu I. stupně, s datem „16. 2. '15“ a paraфou úředníka, a shora uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu.
14. Předmětem soudního přezkumu jsou rozhodnutí správních orgánů o určení právního vztahu podle § 142 správního řádu. Podle § 142 odst. 1 správního řádu rozhodne správní orgán v mezích své věcné a místní příslušnosti na žádost každého, kdo prokáže, že je to nezbytné pro uplatnění jeho práv, zda určitý právní vztah vznikl a kdy se tak stalo, zda trvá, nebo zda zanikl a kdy se tak stalo. Takto správní orgán nepostupuje, jestliže může o vzniku, trvání nebo zániku určitého právního vztahu vydat osvědčení anebo jestliže může otázku jeho vzniku, trvání nebo zániku řešit v rámci jiného správního řízení (odst. 2).
15. Soud předně uvádí, že i jemu jsou známy závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2016, č. j. 2 Ads 140/2016-23. Podle tohoto rozsudku v řízení o určení právního vztahu dle § 142 správního řádu nelze rozhodovat o určení, zda a kdy došlo k doručení jiného rozhodnutí téhož správního orgánu účastníku řízení (žadateli), případně zda a kdy nastala právní moc a vykonatelnost takového rozhodnutí. Nejde totiž svou podstatou o určení právního vztahu, ale o určení okamžiku, kdy nastala právní skutečnost - nabytí právní moci. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku současně uvedl, že požaduje-li účastník řízení dle obsahu žádosti, aby správní orgán takovou skutečnost (okamžik nabytí právní moci) deklaroval, je namístě (pokud žadatel vady žádosti neodstraní a neidentifikuje právní vztah) jeho žádost zamítnout. Jestliže tak správní orgán neučiní a k žádosti účastníka řízení rozhodne, zda a kdy v důsledku doručení nabylo rozhodnutí právní moci, jde o rozhodnutí nezákonné. Vyslovené závěry dopadají i na projednávanou věc. Žalobce sice žádal, aby bylo podle § 142 správního řádu učeno, že příkaz ze dne 29. 1. 2015 byl zrušen ke dni 16. 2. 2015 v důsledku podaného odporu. Ve své podstatě však nejde o nic jiného než o žádost o určení, že právní skutečnost nenastala – v konkrétním případě, že předmětný příkaz nenabyl právní moci z důvodu včasného podání odporu.
16. Vzhledem k tomu, že žalobce svou žádost o určení vztahu podal na základě právního názoru vysloveného Nejvyšším správním soudem v rozsudku vydaném o žalobcově kasační stížnosti a žalobce nenamítá nezákonnost napadených rozhodnutí z důvodu rozvedeného shora, přistoupil soud k věcnému přezkumu napadených rozhodnutí. Po provedeném přezkumu z hlediska uplatněných žalobních bodů dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
17. Soud se plně ztotožnil s důvody, pro které považovaly správní orgány kopii odporu označenou podacím razítkem správního orgánu I. stupně za nepravou.
18. V první řadě o účelovém vytvoření této kopie odporu svědčí průběh správního řízení ve věci žádosti žalobce o prominutí zmeškání úkonu podání odporu. Jde o skutečnosti, které již soud konstatoval ve shora zmíněném rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 60 Ad 9/2015-29, pro které považoval žalobcovu tvrzení o osobním podání odporu dne 16. 2. 2015 u správního orgánu I. stupně za zcela účelově uplatněné (proto se ani obsahem tehdy předložené kopie odporu nezabýval).

19. Z písemných podání žalobce ze dne 18. 3. 2015 a dne 25. 3. 2015, ve kterých byl shodně podrobně vylíčen postup při uplatnění námitek proti příkazu ze dne 29. 1. 2015, vyplývá, že žádné písemné vyhotovení odporu nebylo u správního orgánu I. stupně dne 16. 2. 2015 podáno. Jak v žádosti o zmeškání odporu ze dne 18. 3. 2015, tak v doplnění ze dne 25. 3. 2015 žalobce jednoznačně uvedl, že námitky proti odporu uplatnil telefonicky téhož dne, kdy mu byl příkaz doručen, tedy 12. 2. 2015, což také prokazoval výpisem telefonických hovorů uskutečněných toho dne. Protože měl tento postup žalobce za dostatečný, jen pro jistotu měl podat (dle svého dosud neprokázaného tvrzení) písemný odpor k poštovní přepravě dne 20. 2. 2015. Z obou podání vyplývá, že na telefonické uplatnění námitek proti příkazu dle tvrzení žalobce navazoval písemný odpor zaslaný poštou jako obyčejná zásilka až dne 20. 2. 2015. Stejně časovou posloupnost úkonů žalobce popsal v námitkách proti záznamu bodů v bodovém hodnocení v registru řidičů, jak vyplývá z přípisu Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 25. 3. 2015, č. j. MHMP 489529/2015. Podle obsahu přípisu se žalobce v námitkách proti záznamu bodů podle příkazu ze dne 29. 1. 2015 shodně dovolával pouze odeslání odporu poštou dne 20. 2. 2015.
20. V doplnění žádosti ze dne 25. 3. 2015 přišel žalobce s tvrzením, že se měl v pátek 13. 2. 2015 dostavit osobně ke správnímu orgánu I. stupně se svědkem (dle přiloženého čestného prohlášení ■■■, který byl připraven svědecky vypovídat ve věci přestupku). Ani v tomto podání žalobce neuvedl, že by se v dalším týdnu (konkrétně dne 16. 2. 2015) znovu osobně ke správnímu orgánu I. stupně dostavil a nechal si písemné vyhotovení odporu či jeho kopii opatřit razítkem a datem a parafou úřední osoby správního orgánu I. stupně.
21. Také z čestného prohlášení ■■■ ze dne 24. 3. 2015 vyplývá, že žalobce se s tímto svědkem dostavil ke správnímu orgánu I. stupně dne 13. 2. 2015 v dopoledních hodinách, věc vyřizující úředníci nezastihli, proto žalobce své vyjádření následně zaslal poštou. ■■■ v čestném prohlášení výslovně uvedl, že příští týden (tedy týden, který zahrnoval pondělí 16. 2. 2015 jako den tvrzeného osobního podání odporu) na úřadu nebyli z časových důvodů, proto žalobce poslal vyjádření poštou. Tuto skutečnost z čestného prohlášení plynoucí ve svých rozhodnutích výslovně zmiňovaly správní orgány obou stupňů, není pravdou, že by žalovaný obsah čestného prohlášení ignoroval. Ve shodě se správními orgány obou stupňů soud konstatuje, že čestné prohlášení osobní podání odporu dne 16. 2. 2015 neprokazuje.
22. Zmínku o podání odporu teprve v žalobě proti rozhodnutí ve věci neprominutí zmeškání úkonu odůvodňuje žalobce tím, že o tom právního zástupce neinformoval mj. také proto, že kopii odporu neměl k dispozici. To odpovídá jeho tvrzení obsaženému v podání ze dne 11. 1. 2017, označeném jako „Odpověď na výzvu k doplnění podání“ (žádosti o určení právního vztahu). V tomto podání žalobce vysvětloval, že odpor podal osobně za účasti ■■■ v pondělí 16. 2. 2015 a že ■■■ si odnesl na místě zhotovenou kopii podaného odporu. Pokud tomu tak skutečně bylo, považuje soud za naprosto nepravděpodobné, že by tuto pro celou věc podstatnou okolnost ■■■ ve svém čestném prohlášení neuvedl a naopak v rozporu s tím popsal, že následující týden se podruhé s žalobcem z časových důvodů ke správnímu orgánu osobně nedostavili, proto žalobce podával odporu písemně poštou. Žalobcův argument považuje soud za účelový.
23. Stejně tak soud odmítá žalobcovu obranu, že o osobním podání odporu dne 16. 2. 2015 svému právnímu zástupci neřekl, proto se toto tvrzení objevilo až v žalobě

projednávané pod sp. zn. 60 A 9/2015. I tuto verzi považuje soud za zcela nepravděpodobnou. Jak vyplývá z obsahu žalobcových podání ze dne 18. 3. 2015 a 25. 3. 2015, učiněných prostřednictvím právního zástupce žalobce, žalobce svému právními zástupci vyličil velmi podrobně sled událostí, jak po doručení předmětného příkazu nastaly. Soud si neumí představit racionální důvod, pro který by žalobce tvrzenou skutečnost neuplatnil v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně, potažmo v odvolání, a svoje tvrzení nedoložil kopií odporu opatřeného podacím razítkem správního orgánu I. stupně. Zvláště za situace, kdy byl žalobce procesně velmi aktivní a předkládal důkazy (výpis telefonických hovorů, čestné prohlášení svědka) o každé skutečnosti, kterou pokládal za podstatnou. Žalobce by jistě v řízení nepředkládal čestné prohlášení svědka ■■■ o podání písemného odporu poštou, pokud by byl svědek osobně přítomen podání odporu dne 16. 2. 2015 (jak žalobce tvrdil v podání ze dne 11. 1. 2017) a disponoval (alespoň v tento den) kopií potvrzeného odporu.

24. Závěr správních orgánů, že podání odporu dne 16. 2. 2015 logicky nezapadá do sledu událostí, jak byly doloženy obsahem spisu, považuje soud za správný.
25. Za nesprávný nepovažoval soud ani závěr ohledně evidenčního čísla podacího razítka. Ve shodě se správními orgány soud zdůrazňuje, že žalobce nepředložil originál potvrzeného odporu, ani jeho kopii opatřenou originálem podacího razítka. Z kopie odporu včetně kopie podacího razítka s evidenčním číslem razítka v hranaté záorce nelze pro jeho nečitelnost dovodit, že jde skutečně o dvouciferné číslo, nadto shodné s číslem [21], které dle předávacího protokolu užívala úřednice ■■■ Žalobce pomíjí, že svůj závěr měly správní orgány opřeny také o zjištění, že evidenční číslo podacího razítka této úřednice zůstává i po vyhotovení více kopií čitelné, jeho čitelnost se nezhoršuje a již vůbec ne v místě evidenčního čísla podacího razítka.
26. Na základě shora rozvedené argumentace nepovažoval soud žalobu za důvodnou a zamítnul ji postupem podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
27. Ve věci rozhodoval soud bez ústního jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., za výslovného souhlasu žalobce i žalovaného.
28. Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
29. V projednávané věci nebyl žalobce úspěšný, úspěšný žalovaný správní orgán náhradu nákladů řízení nežádal, ostatně mu ani žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Liberec 9. ledna 2018.

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu